

Ας δώσουν στην δημοσιότητα τα πρακτικά της σύσκεψης...

Τον Μάιο του 2012 τα πρακτικά των συσκέψεων των πολιτικών αρχηγών είχαν δοθεί στην δημοσιότητα και ο λαός είχε την δυνατότητα να κρίνει τους ηγέτες του για την οξυδέρκεια, την διορατικότητα και προπαντός για την ειλικρίνεια και την αίσθηση ευθύνης που διαθέτουν. Εκείνος ο Μάης ήρθε μετά το ταραγμένο 2011 και ήδη βρισκόταν σε εξέλιξη το πολιτικό έργο για την χειραγώγηση των αντιστάσεων στην κοινωνία και για την ενσωμάτωσή της σε ένα καθεστώς πειθαρχίας και αμελητέας αμφισβήτησης στην λιτότητα καθώς και σε ένα πελατειακό κράτος, που έμελλε να αναγεννηθεί για να ηγηθεί στην χώρα και να ανταποκριθεί στις ανάγκες της πολύχρονης δανειακής εξάρτησης, μέχρι τουλάχιστον τα μέσα αυτού του αιώνα.

Έτσι, η περίοδος 2011-2012 έβαλε τις νέες βάσεις όχι μόνο για την μετάβαση προς την εδραίωση της οικονομικής ανισότητας και της κοινωνικής αδικίας στην χώρα μας, αλλά και προς την παράλληλη απομάκρυνση από τις αξίες της δημοκρατίας, της συμμετοχής στα κοινά και εντέλει της ίδιας της πολιτικής. Αυτά που άρχισαν να συμβαίνουν σαν «πολιτική κανονικότητα» από τότε και ειδικά από πέρυσι τέτοια εποχή μέχρι τη σημερινή σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών δεν είναι παρά το επιστέγασμα στο success story των δανειστών να ελέγχουν απόλυτα το πολιτικό σύστημα της χώρας, με αντάλλαγμα την διακριτική στήριξη στις παρασιτικές δομές που το χαρακτηρίζουν, αρκεί να προωθούνται τα

δικά τους οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα.

Το μείγμα δημοσιονομικής προσαρμογής με άνω του 80 τοις εκατό φόρους και κάτω από 20 τοις εκατό περικοπές κρατικών δαπανών φωτογραφίζει, στο σχέδιο του προϋπολογισμού, αυτήν την «κρυφή συμφωνία» δανειστών και κυβερνώντων, που δεν υπολογίζει το ανεπανόρθωτο κόστος που προκαλεί στην οικονομία και την κοινωνία της χώρας, αλλά βασικά προασπίζει τα αμοιβαία συμφέροντα κέρδους, εξουσίας και επιρροής. Οι δανειστές αφού πήραν και τον έλεγχο των τραπεζών, συνειδητοποίησαν ότι αν στο εξής επιτρέπουν στην εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση το κόστος να διατηρεί μια κρίσιμη εκλογική μάζα από διαπλεκόμενους επιχειρηματίες, ευνοούμενους δημοσίους υπαλλήλους και ηχηρά σιωπηλούς δημοσιογράφους θα μπορούν να ασκούν τον απαραίτητο έλεγχο, έτσι ώστε να uφαρπάξουν την περιουσία των πολιτών και του κράτους.

Αυτή η κατά κράτος υπεροχή των ξένων δεν είναι νομοτέλεια αλλά καρπός του ελληνικού σάπιου πολιτικού συστήματος. Η εξισορρόπηση των ελληνικών συμφερόντων μπορεί να ξεκινήσει μόνο με ριζικά διαφορετικές πολιτικές και ηγεσίες.

Η απομυθοποίηση της αριστεράς ως παράγοντας διεξόδου ήταν το τελικό στάδιο στο σχέδιο της απαξίωσης της αντιπροσωπευτικής αστικής δημοκρατίας. Η πλατιά λαϊκή μάζα έχει ήδη την πεποίθηση ότι δεν εκπροσωπείται και το απέδειξε με τα πρωτόγνωρα ποσοστά αποχής στις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Επιπλέον, ο παραγκωνισμός του κοινοβουλίου ολοκληρώθηκε τους τελευταίους μήνες. Τα πραγματικά όργανα αποφάσεων παγιώθηκαν στις Βρυξέλλες και τα προσχέδια των αποφάσεων καταρτίζονται όχι στη Βουλή, αλλά στο Χίλτον. Οι συσκέψεις των πολιτικών αρχηγών δεν αντιπροσωπεύουν παρά τις προσπάθειες συντονισμού του πελατειακού πολιτικού συστήματος να συνεχίσει να επιβιώνει και να κερδίζει, παρά τις μισάνθρωπες κοινωνικές συνθήκες στέρησης και εξάρτησης που το περιβάλλουν. Μια νέα αρχή, με «πρώτο πιάτο» το ΕΣΠΑ, χρειάζεται και αυτή την «συναίνεσή» της.

Σε αυτό το πλαίσιο, ήταν φυσικό να μην δοθούν τα πρακτικά της σύσκεψης των πολιτικών αρχηγών της 6ης Ιουλίου. Εκεί ο άγρια φορολογούμενος πολίτης θα έβλεπε την γύμνια των επιχειρημάτων και θα αποκαλύπτονταν στα μάτια του οι ανεπάρκειες εκείνων που αξιώνουν ότι είναι εκφραστές των λαϊκών συμφερόντων. Παρότι σε κείνην την σύσκεψη ο πολυπόθητος «συντονισμός» δεν έγινε δυνατός,

τα χρονικά περιθώρια στενεύουν και οι δανειστές πιέζουν άμεσα για διεύρυνση-προσαρμογή της διακυβέρνησης, τέτοια, που να εξασφαλίσει ευρύτερα την ομαλή εφαρμογή των ήδη ψηφισμένων στην πράξη. Με άλλα λόγια, για το πως, αυτά που ήδη υπερψηφίστηκαν από κοινού, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο, θα εφαρμοστούν στην πράξη, από δω και πέρα, πάλι από κοινού και χωρίς μάταιες και χρονοβόρες εκλογικές διαδικασίες.

Και σε αυτό το πλαίσιο πόσο ειρωνικό ακούγεται τελικά να απαξιώνεται μια πιθανή συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ και Ένωσης Κεντρώων, όταν ο Τσίπρας έχει ήδη «τρολάρει» κάθε έννοια πολιτικής συνέπειας, αξιοπιστίας και προοδευτικής διεξόδου. Άραγε, σε τι πιο πολύ ο Λεβέντης θα μπορούσε να βλάψει την πολιτική; Και πόσο αυθαίρετο επίσης να εκλαμβάνεται η όποια σύμπραξή τους στα σοβαρά, λες και πράγματι αυτή να εξαρτιέται από τα εννιά ή τα πέντε σημεία από αυτά που θέτει ο Λεβέντης. Και εν πάσει περιπτώσει, αν οι πολιτικοί αρχηγοί είναι ειλικρινείς στις προθέσεις τους και υπεύθυνοι απέναντι στο σύνολο της κοινωνίας και εμείς οι καχύποπτοι πολίτες τους αδικούμε, ας δώσουν στην δημοσιότητα αυτά που σήμερα θα συζητήσουν, όπως και εκείνα που συζήτησαν στις 6 Ιουλίου. Και τότε, αν τους έχουμε παρεξηγήσει και συκοφαντήσει να κάνουμε την αυτοκριτική μας.

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)